

[Gunnar Fog-Petersen.]

Tillid til dem. Hvad Administrationen angaar i et parlamentarisk styret Land, hvor vi bygger paa politiske Partier, maa man ønske i Almindelighed at kunne have en saa stor Tillid til Administrationen som muligt, den størst mulige helst. Men man kan ikke forlange, at den Del af Borgerne, der staar i Opposition til en Regering, som er udgaaet af politiske Partier, skal have den samme Tillid til Administrationsafgørelser som de Borgere, der støtter denne Regering og er Medlemmer af de Partier, der støtter Regeringen. Denne har politiske og partipolitiske Chefer, der naturligvis ikke bør træffe partiske Afgørelser, men som paa den anden Side i deres Administration og i deres administrative Handlinger handler ud fra den Aand, som præger og bærer og former deres Parti, og som kan være og ofte er forskellig fra, hvad en Opposition maa mene er den rette.

Hvis man har den samme Tillid til Administration og til Domstole, kan det kun opnaas derved, at man ingen Tillid har til nogen af Delene, nemlig fordi de er underkastet en ensrettet Magt. Derfor maa vi holde fast paa det System, at Domstolenes Uafhængighed ogsaa af Administrationen skal værnes paa enhver mulig Maade. Og saa kan man heller ikke komme fri af dette, at Dommere skal dømmes af Dommere. Men derved hæfter den Fejl, at Dommere — som det blev sagt af Justitsministeren med Rette, idet han citerede Højesterets Præsident — som andre Mennesker for saa vidt er udsat for at være partiske, som man let tager Parti og føler med sine egne. Det er der ikke noget at gøre ved. Saadan maa det være, det kan ikke være anderledes, da man ikke er i Stand til at hente Engle — forudsat at de skulde være dygtige Dommere — eller Retfærdigheden selv hverken ned fra Himlen eller fra Justitsministeriet.

Justitsministeren (Steincke): Idet jeg talter det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) mange Gange, fordi han her reklamerer for en vis Forfatter, vil jeg dog anmode ham om fremtidig at lade være hermed, naar denne Forfatter har formuleret sine Strøtanker paa en saadan Maade, at det praktisk taget altid vil være det ærede Medlem umuligt at gengive dem ordret.

I øvrigt drejer Sagen sig hverken om Aforismer eller Vittigheder — det ærede Medlems Opfattelse af disse to Begreber er jo ret vidtstrakt. Den drejer sig om, hvorvidt det er rimeligt at indrette en Sær-

domstol til Afgørelse af disse specielle Spørgsmaal, og der er ikke i al Almindelighed nogen Uenighed om, at det er berettiget, for saa vidt angaar Genoptagelse af Straffesager, hvorimod der er Uenighed om, hvorvidt det er nødvendigt eller rimeligt, naar det drejer sig om Disciplinærmyndighed over for Dommere.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) var inde paa det naturligvis i og for sig rigtige, at engang maa det ende, og jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han erkendte, at der er visse Betænkeligheder ved at lade Domstolene have Disciplinærmyndighed, selv Højesteret, ud fra de Betragtninger, som Højesteretspræsidenten meget rigtigt i 1928 gjorde gældende, og som jeg ikke paa nogen mulig Maade var vred over — jeg ved ikke, hvorfor jeg skulde være vred over dem; men det ærede Medlem mente, at det alligevel bliver nødvendigt at slaa sig til Taals med, at man nu engang ikke kan komme videre. Der er altsaa det Spørgsmaal: Selv om man reelt maaske ikke kommer videre, er der saa ikke i Befolkningens Øjne en Forskel paa, om man i Disciplinærsager lader disciplinære Forseelser afgøre i Stilhed af en overordnet, eller man trækker dem ud til en Særafgørelse ved en selvstændig Domstol, uanset om denne bestaar af Dommere? Det er det sidste, jeg altsaa mener er rigtigt, og det er det, jeg tror i det lange Løb vil vinde mere Bifald end den Ordning, vi hidtil har haft, uden at der deri ligger noget som helst nedsettende over for eller Mistænkeliggørelse af den Dommerstand, vi har.

Naar det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) saa siger hertil: Ja, men hvorfor vil du dog ikke have det samme over for Departementschefer og Ministre, siger jeg, at Forholdet er ikke analogt. Hvad først Departementschefen angaar, har vi en ganske speciel detailleret Ordning af Disciplinærforseelsers Paatale gennem den almindelige Tjenestemandsløv, og den ærede Ordfører for Venstre reagerede slet ikke over for mine Udtalelser i saa Henseende. Jeg vilde i og for sig finde det rimeligt, om man sagde, at hvor en Dommer optræder ikke som dømmende Myndighed — her er ikke Tale om hans Dom; den appelleres til overordnet Ret — og man klager over hans Optræden som Tjenestemand, er han Tjenestemand og undergivet Tjenestemandslovens almindelige Regler, kun med den Tilføjelse, som jeg antydede, at han for ikke at blive afhængig af Administrationen skal kunne appellere dennes Afgørelse til Højesteret. Det var et simplere og rimeligere System,